

Vesteix

@only_ficció

El dia que en Bernat em va veure amb el vestit posat vaig tenir clar que s'ensorraria, que tindria una altra d'aquelles crisis que tant m'havien fet patir. Un atac de pànic, de ira, i, seguidament, quedar-se en un estat d'ensopiment del què no en sabia sortir sense ajuda. Jo l'acaronaria i li diria un reguitzell de paraules apreses. Sempre les mateixes, sempre. Paraules que jo no hauria sabut dir mai, que me les havien ensenyat després de la primera crisi.

Ho vaig saber, que s'ensorraria, perquè, sense veure'l, vaig notar que s'intensificava la seva respiració, que movia els peus de forma descontrolada, que bufava sorollosament. Era un inici.

Frus frus. Frus frus.

Coneixia perfectament el soroll de les sabatilles fregant el terra de l'apartament. La musiqueta que feien quan movia les cames a gran velocitat, endavant i endarrere, endavant i endarrere. El soroll era fluix i vaig pensar que estava assegut al sofà de la sala. Que em veia d'allà estant amb el vestit posat. Però estava segura que havia entornat la porta de la cuina i no podia ser. Era dret, agafat al marc de la porta corredora, mirant-me. Mig amagat rere un dels batents. Mai m'han agradat els electrodomèstics de color blanc i la porta de la nevera feia mirall. El veia dret, a la porta.

No em vaig girar. No volia que s'acabés aquell moment. M'havia posat el vestit. Sentia la roba, lleugera, que m'acaronava les cames. Sonava "Dance me to the end of Love" i jo volava pel terra de la cuina. Volava.

*... let me feel you moving like they do in Babylon
Show me slowly what I only know...*

Vaig tancar el ulls per no veure'l, perquè no em veies. Tornava a ser allà, a aquell dia que no vaig poder viure mai. Aquell dia que en Bernat em va prendre sense voler-ho. No volia girar-me. Volia volar una mica més enllà, més amunt. Volia beure'm tots els glops d'aquell moment. Ennuegar-me del meu moment.

*... dance me very tenderly and dance me very long
We're both of us beneath our love, we're both...*

Volar. Volar.

Sentir. Somiar.

En Bernat em va tocar el braç, amb afecció. Com si volgués recuperar una sensació que feia temps que havia enterrat en aquell seu cervell empetitit i malmès. No es sentia el soroll de les seves sabatilles fregant el terra. No hauria de dir les paraules, aquella vegada no.

Vaig saber que em demanava perdó. Que em volia demanar perdó. No tenia culpa, jo l'estimava, però qui podia entendre en Bernat ara?

*...dance me through the panic 'til I'm gathered safely in.
Touch me with your naked hand or touch me...*

Sabia que aquella cançó li agradava. A mi també m'agradava molt. No era la nostra cançó, no en teníem. Ell i jo ja la taral·lejàvem a vegades abans de conèixer-nos. Ho vam saber després. Aquell dia vaig voler escoltar-la i posar-me el vestit, per això l'escoltava a la

cuina, amagat d'ell. M'havia comprat un vestit per portar el dia de la presentació que culminaria la meva carrera acadèmica i l'havia mantingut dins la bossa tot aquest temps. En Bernat no l'havia vist mai però en certa manera va canviar el que havia de passar. Per què?

Per què va actuar d'aquella manera? El perill d'una crisi imminent havia desaparegut. Vaig obrir els ulls, plorava.

...Dance me to the end of Love...

No el vam veure venir. Teníem temps i en Bernat va voler passar per davant de la botiga de *gaming*. Teníem temps. Jo portava el vestit a la bossa. Portava la documentació que em permetria accedir a una plaça permanent a l'institut de recerca i fer el que més m'agradava. Fer-ho amb les preocupacions justes, amb totes les alegries que em mereixia. Avui era el dia. No era la única candidata, s'havien presentat quatre sol·licituds, però estava segura dels meus mèrits, del meu esforç acadèmic i familiar de tants anys. Estava segura de guanyar.

M'havia comprat un vestit nou. No l'havia ensenyat a ningú, ni a en Bernat, a ell el volia sorprendre, ni a la meva mare, no hauria aprovat la meva elecció. Tampoc a la Lucille, la meva companya de laboratori, segur que a ella li hauria quedat millor però era jo qui l'havia comprat primer. La Lucille hauria de canviar de model.

No el vam veure venir, estava amagat a l'entrada de la botiga de jocs. Una entrada fonda, amb poca visibilitat. Va sortir de cop. Em va estirar la bossa d'una estrebada i jo em vaig repenjar a en Bernat. No em podia treure la vida, aquell dia no!

L'empenta va fer caure en Bernat de mala manera, sobre la via. Caminàvem massa a prop de la via. Una moto li va donar un fort cop al cap. Estirat. Immòbil. Com els meu dossier de documents. Com el meu vestit dins la bossa.

Avui me l'he posat.

En Bernat no pot jugar.